

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9359 af 15/11/2000 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse R-16-00 om remonstration - omgørelse - egen afgørelse - tilbagekaldelse - begunstigende forvaltningsakt

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 700276-99

Ankestyrelsens principafgørelse R-16-00 om remonstration - omgørelse - egen afgørelse - tilbagekaldelse - begunstigende forvaltningsakt

Resume:

Et nævn kunne ikke i forbindelse med remonstration omgøre sin egen afgørelse til ugunst for en borger, når en kommune havde klaget.

Ved vurderingen blev der lagt vægt på, at nævnets første afgørelse ikke kunne anses for klart ulovlig.

Der blev yderligere lagt vægt på, at genvurderingsreglen ikke udgjorde en tilstrækkeligt klar hjemmel til, at en myndighed kunne tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt.

Love:

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 267 af 12. april 2000 - § 66, stk. 1

Sagsfremstilling:

Det sociale nævn havde i forbindelse med remonstration ændret sin tidligere afgørelse, hvorefter en kvinde fortsat var berettiget til sygedagpenge.

Nævnet havde ved sin første afgørelse lagt vægt på, at der ikke efter de regler, der var gældende, da kommunens afgørelse blev truffet, var hjemmel til at stoppe sygedagpenge.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse. I klagen blev der bl.a. henvist til retssikkerhedslovens § 69, hvorefter det sociale nævn og Ankestyrelsen kun kan efterprøve en kommunes skøn, når der foreligger særlige omstændigheder.

Nævnet havde begrundet sin afgørelse i forbindelse med remonstrationen bl.a. med, at der ikke fandtes at foreligge særlige omstændigheder, der kunne give det sociale nævn grundlag for at tilsidesætte det skøn, der indgik i kommunens afgørelse om muligheden for forlængelse af dagpengeperioden.

Nævnet lagde vægt på, at der ikke var grundlag for at fastslå, at kommunen havde udøvet et ulovligt skøn eller i øvrigt havde tilsidesat væsentlige forvaltningsretlige regler, jf. § 69 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Ved denne vurdering lagde nævnet vægt på, at kommunen havde foretaget en konkret, individuel afvejning af sagens omstændigheder.

Nævnet lagde yderligere vægt på, at kommunens skøn ikke kunne tilsidesættes som klart urimeligt.

I klagen over nævnets afgørelse anførte kvinden bl.a., at det for hende var uforståeligt, at den samme instans kunne behandle en sag i to omgange, med forskelligt resultat, uden at der var fremkommet nye faktiske oplysninger om den konkrete sag.

Det blev yderligere anført, at hun savnede en forvaltningsretlig begrundelse for denne ankeprocedure, idet den efter hendes overbevisning bør ske ved en tredje instans, hvis sagen skal behandles mere end én gang.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et nævn ved remonstration kan ændre sin egen tidligere afgørelse til ugunst for en borger.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at nævnet ved sin anden afgørelse havde ret til at omgøre sin tidligere afgørelse til ugunst for borgeren.

Begrundelsen for, at nævnet ikke havde ret til at ændre sin tidligere afgørelse var, at de strenge betingelser for at nævnet skulle kunne tilbagekalde en begunstigende afgørelse ikke var opfyldt.

Ved denne vurdering blev der lagt vægt på, at nævnets første afgørelse, hvorefter hun fortsat havde ret til at modtage sygedagpenge, ikke kunne anses som klart ulovlig, det vil sige klart i strid med loven eller med fast udmeldt praksis.

Begrundelsen var yderligere, at Ankestyrelsen ikke fandt, at retssikkerhedslovens § 66 udgjorde en tilstrækkeligt klar hjemmel til, at en myndighed i forbindelse med en genvurdering, kunne tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt, når det var kommunen der klagede.

Ankestyrelsen lagde til grund, at remonstrationsordninger som udgangspunkt etableres af hensyn til borgerens mulighed for hurtigt at få en ændret afgørelse.

Med hensyn til den remonstrationsordning, der er etableret på det sociale område blev der lagt vægt på, at ifølge praksis ved genvurdering af klager, som fremgik af bekendtgørelse nr. 122 af 28. marts 1985, og som var en frivillig ordning, kunne en myndighed alene ændre sin tidligere afgørelse til ugunst for en borger, hvis betingelserne for at tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt var opfyldte.

Denne praksis byggede bl.a. på, at det af betænkningen fra 1984 fra Socialministeriet om Effektivisering af det sociale ankesystem fremgik, at det er borgeren, som man har tænkt på, som efter en klage kan få helt eller delvis medhold i forbindelse med myndighedens genvurdering.

Der blev yderligere lagt vægt på, at det ikke af lovforslaget til retssikkerhedsloven, - hvor der i § 66 blev indført en pligt for myndigheden at foretage en genvurdering i forbindelse med en klage - fremgik, at der blev sigtet på en ændret retstilstand med hensyn til myndighedens adgang til at tilbagekalde begunstigende forvaltningsakter.

Da kommunen rettidigt havde klaget over nævnets første afgørelse, behandlede Ankestyrelsen sagen, som hvis nævnet ikke havde truffet sin anden afgørelse i forbindelse med remonstrationen.